

Oswald Brown
en de
schaduwpoorten

Oswald Brown en de schaduwpoorten

Elleke Waterblé

Schrijver: Elleke Waterblé
Coverontwerp: Elleke Waterblé
ISBN: 9789403913575
© Elleke Waterblé.2026.

Aan iedereen die in mij gelooft en mij blijft steunen: Dank je wel.

Een speciale dank aan mijn buddy voor het proeflezen en de eerlijke feedback.

Maar bovenal aan mijn man en mijn zoon, voor hun geduld en het feit dat ze mij soms even moesten delen met mijn fantasiewereld.

HOOFDSTUK 1

DE VERGETEN BOEKENWINKEL

Het dorp lag verscholen onder een zacht deken van sneeuw. Smalle straatjes kronkelden tussen de huizen met scheve daken en het leek alsof de tijd er stilstond. Het was zo'n Engels dorpje dat eerder geschilderd leek dan gebouwd. Langs de weg wierpen gietijzeren lantaarns cirkels van goud op de bevroren keien, en ergens in de verte kon men het zachte knisperen van haardvuren vermoeden. Aan de rand van deze plek stond het huis van Oswald Brown. Het was kleiner dan de andere huizen en leek net iets schever te staan. De muren waren donkerder van kleur, begroeid met woekerende klimop en, het dak was bedekt met mos.

Voor de deur lag een slordige stapel brandhout, goed gestapeld maar zonder de echte zorg die het zou moeten krijgen.

Terwijl de ramen bij de burens versierd waren met bloemen en gordijntjes, had Oswald enkel een versleten gordijn dat half dicht hing. Achter dat raam brandde elke ochtend, op hetzelfde moment, een schemerige gloed van kaarslicht.

Binnen zat hij aan zijn houten tafel. De kamer was stil, op het zachte knetteren van het haardvuur na. De vloer kraakte bij elke beweging en de lucht rook naar oud leer en de thee die hij elke ochtend met vaste hand zette. Zijn ontbijt bestond altijd uit een stevig stuk donker brood, soms besmeerd met wat boter en een zacht gekookt ei. Hij at langzaam en zwijgend terwijl hij de krant bestudeerde.

Hij was een merkwaardig figuur :

Zijn snor was zorgvuldig gekruld, een detail van orde in een verder slordige verschijning. Hij had warrig donker haar dat nooit helemaal leek te willen gehoorzamen en op de brug van zijn neus rustte een klein brillette dat telkens dreigde af te zakken.

Achter dat brillette keken zijn heldere blauwe ogen de wereld in, maar zonder de warmte die je van zo'n kleur zou verwachten.

In plaats daarvan lag er vaak een frons van kritiek te wachten. Hij droeg een bruine gilet over een flanelen hemd en een wijnrode vlinderdas, die altijd iets te scheef zat, maakte zijn outfit af. Naast hem dampte zijn kop thee en hield hij zijn ochtendkrant dicht bij zijn gezicht. Af en toe snoof hij geërgerd, sloeg een bladzijde om met een korte snok en mompelde iets onverstaanbaar.

Toen de laatste slok gedronken was, schoof hij zijn stoel achteruit, ruimde de tafel af en streek het tafelkleed glad, alsof elke plooi een persoonlijke belediging was. Hij vouwde de krant zorgvuldig dicht en legde die op een vaste plek – altijd rechts van de theepot, nooit ergens anders.

Hij nam zijn zakhorloge en liet het in zijn giletzak glijden, trok zijn jas aan, knoopte die dicht en poetste zijn brilletje nog eens op met een zakdoek. Met een laatste blik door de kamer – niet sentimenteel, maar eerder controlerend, of alles wel op zijn plek lag – opende hij de deur.

Toen Oswald naar buiten stapte, drong er een hap winterlucht het huis binnen en deed de geur van thee en oud leer onmiddellijk verdwijnen.

“Domme...” vloekte hij en trok de deur achter zich dicht tot het slot vastklikte. “Lekker weertje...”

De sneeuw kraakte onder zijn laarzen terwijl hij zijn weg door het dorp vervolgde. Het lag er stil bij, bijna ingehouden. Daken waren wit, heggen rond en zacht, en het licht van de lantaarns brandde nog zwakjes tegen het ochtendlicht in.

Hij liep met zijn kraag hoog opgetrokken, zijn adem dampend in de ijle lucht en zijn handen diep in zijn zakken. De sneeuwvlokken bleven hangen op zijn schouders en snor, maar hij leek het nauwelijks te merken.

Dit was geen wandeling maar een dagelijkse verplaatsing, een route die hij kende zonder erover na te denken.

Sommige dorpsbewoners knikten voorzichtig wanneer ze hem zagen.

Enkele fluisterden goeiemorgen, maar Oswald bromde hooguit iets terug of hield zijn blik strak voor zich uit. Zijn stappen waren kort en regelmatig.

Toen de weg hem verder leidde langs het kerkhof, vertraagde zijn pas even, maar keek niet opzij. De grafstenen stonden er in keurige rijen en hun namen waren half verborgen onder een witte sluier van sneeuw. Maar die schoonheid zag hij niet. Voor hem waren het stille getuigen van een verleden waar hij liever niet aan dacht.

Hij trok zijn jas wat dichtër om zich heen en telde zijn stappen.

“Eén, twee, drie...”

Verderop werd het dorp smaller. Stiller. Donkerder.

De huizen stonden hier dichtër op elkaar en de straat waarin hij liep verloor haar naam. Het werd een doorgang die men vooral gebruikte als men ergens anders moest zijn. Zelfs de sneeuw leek hier langer te blijven liggen, alsof de zon zelf dit deel van het dorp vergat.

Aan het einde van die straat stond zijn boekenwinkel.

De gevel stond scheef, de ramen waren vuil en het geheel gaf een bijna vreemde, bijna vergeten indruk. Het metalen uithangbord ‘Brown’s Books’ wiegde zachtjes in de wind en piepte bij elke beweging. In de etalage lagen boeken met een dunne laag stof en hun kleuren waren vervaagd door de jaren. En toch... had de winkel een zekere charme.

Voor de winkeldeur bleef Oswald plots staan. De sneeuw was hier onaangeroerd... op een paar afdrukken na.

Hij fronste, want dit deel van het dorp werd zelden bezocht en die voetstappen leken niet de zijne.

“Hm... raar...” bromde hij.

Zijn blik gleed even onrustig door de omgeving terwijl hij naar zijn sleutels greep. Hij rammelde in zijn zak en meende op dat moment een zwakke schim te zien achter het stoffige raam van zijn winkel. Hij kneep zijn ogen samen, knipperde... maar toen was het verdwenen. Ondertussen hadden zijn vingers zonder aarzeling de juiste sleutel gevonden. De deur gaf wat weerstand – zoals altijd – en er klonk een eenzaam belletje boven zijn hoofd.

Kling

Een koude golf lucht ontsnapte naar buiten, vermengd met de droge geur van oud papier.

Oswald stapte naar binnen en sloot de deur achter zich.

Snueuwvlokken gleden van zijn jas en smolten tot kleine donkere vlekken op de houten vloer. De eerste indruk was overweldigend. Binnen hing een sfeer die tegelijk beklemmend en betoverend was: Boeken. Overal boeken.

De ruimte bestond uit torenhoge stapels die zich langs de muren ophoopten en soms gevaarlijk dreigden te vallen. Sommige stapels waren al scheefgezakt en leunden als slaperige wachters tegen elkaar aan. Boekenkasten stonden schots en scheef, propvol met planken die waren doorgezakt onder het gewicht van hun inhoud. Ze waren gevuld met kaften in alle tinten bruin, groen en verbleekt rood, die zwijgend terug staarden. Sommige titels waren nog leesbaar, andere allang opgeslokt door de tijd.

Voor een buitenstaander zou de winkel chaotisch lijken, bijna gevaarlijk. Maar voor Oswald had deze chaos een zekere logica. Elk boek had zijn plaats, zelfs als die plaats alleen in zijn hoofd bestond. Hij wist precies waar hij moest zoeken.

De winkel was niet alleen zijn bezit, maar ook zijn geheugen.

Hij bleef even staan, zijn hand nog op de deurklink en luisterde.

De ruimte voelde anders die ochtend. Groter. Dieper.

Hij liep verder de winkel in, langs de kronkelende gangpaden van boeken, tot hij aan zijn bureau kwam. Het stond iets verhoogd, op een houten podium dat ooit bedoeld moest zijn om klanten te ontvangen, maar nu vooral diende als zijn eiland in de zee van papier. Het bureau zelf was zwaar, vol krassen en had kleine brandvlekken van vergeten kaarsen. Er lagen stapels papieren en notities in hun eigen slordige orde. Tussen die stapels lagen briefjes met onleesbare krabbels, een oude vulpen, een half opgedroogd inktpotje en een leeg kopje thee.

Niets lag netjes, maar alles lag precies waar hij het verwachtte.

Achter het bureau stond zijn stoel. Fluweelgroen, diep en zacht, met versleten armleuningen die de vorm van zijn handen hadden aangenomen.

Het was de enige plek in de winkel die nog iets van luxe bezat. Op die stoel lag zijn kat languit uitgestrekt, als een vorst op zijn troon.

“Meneer Charlie,” mompelde Oswald.

De kater opende traag één oog, maar deed geen moeite om op te

staan. Zijn vacht was zilvergrijs, met donkere schaduwen langs de poten. Zijn staart zwiepte langzaam heen en weer. Hij leek het rijk van boeken en stof goed te bewaken.

Oswald had er zich al lang bij neergelegd dat hij niet de baas was achter zijn bureau, maar hooguit een gast.

Hij liep naar Meneer Charlie toe, legde zijn zakhorloge neer op het bureau en tikte één van de stapels recht, om vervolgens naar de haard te lopen. Hij hurkte neer met een lichte kreun, schoof het rooster opzij en stapelde houtblokken zoals hij altijd deed.

Het vuur vatte langzaam en begon de kou uit de ruimte weg te duwen. Het licht van de vlammen kroop langs de muren en gleed over de talloze boeken en stoffige planken. De boekenkasten kregen diepte en achter het bureau gleed het warme licht over een rij portretten van oude schrijvers. Oswald had ze ooit opgehangen uit bewondering, uit een verlangen om omringd te zijn door geesten die meer begrepen hadden dan hijzelf.

Hij wierp er een korte blik op. Goedkeurend. Zij hoorden hier.

Maar het licht bleef niet bij hen. Het flakkerde verder... aarzelend bijna, en viel toen op een kader dat daar niet thuishoorde.

Het was kleiner. Versleten. De rand gebarsten en verkleurd. Het beeld erin was vervaagd, maar nog herkenbaar. Een jongen, zijn haar in dezelfde warrige krullen die Oswald elke ochtend tevergeefs probeerde goed te leggen. Zijn zoon.

Oswald keek ernaar. Slechts een ogenblik. Zijn blik bleef niet lang hangen, maar in dat korte moment knikte hij bijna onmerkbaar.

Hij draaide zich om en wendde zich af, alsof het portret warmte afgaf die hij niet kon verdragen.

Geen boek, geen verhaal, geen woord had ooit de leegte kunnen vullen die na diens dood was achtergelaten.

De blik van de jongen was helder, een lach gevangen in een verleden dat niet meer terug zou keren.

De foto was een stukje dat zijn verbitterd hart gevangen hield.

Hij liep terug naar zijn bureau, waar Meneer Charlie hem al opwachtte. De kater zat rechtop in de groene stoel, zijn staart zwiepend en zijn ogen half gesloten vol verwachting.

Toen Oswald dichterbij kwam, sprong hij met een sierlijke

beweging op het bureau en liep in een kleine cirkel. Oswald liet zich langzaam in de stoel zakken, het fluweel gaf zacht mee onder zijn gewicht.

Meneer Charlie klom zonder aarzelen bij hem op schoot en krulde zich op alsof dit een eeuwenoud ritueel was. De kat spinde niet – daarvoor was hij te koppig – maar sloot tevreden zijn ogen.

Oswald legde zijn hand op de grijze vacht.

De kat wist dat dit zijn plekje was. Hij was tenslotte het enige gezelschap dat Oswald nog kon verdragen.

“Ja ja, jij weet je plekje wel,” grijnsde hij.

En daar... tussen boeken, schaduwen en herinneringen begon de dag.

HOOFDSTUK 2

HET BOEK MET DE ZILVEREN KAFT

Buiten lag het dorp nog steeds onder de sneeuw, maar hierbinnen was alles warm, oud en vertrouwd. De winkel werd stiller. Zo stil dat zelfs het vuur leek te fluisteren. Het knisperde zacht aan Oswalds zijde en met een diepe zucht viel zijn blik op de torens van werken die hem nog te wachten stonden. Hij schoof zijn stoel dichterbij, strekte zijn vingers en trok de eerste stapel naar zich toe.

“Goed,” mompelde hij.

“Laten we eens kijken wat je te zeggen hebt.”

Hij nam het bovenste boek, blies een dun laagje stof van de kaft en sloeg het open. Zijn ogen gleden over de pagina's, langzaam en aandachtig.

“Hm... jij mag blijven...” zei hij zacht, terwijl hij het boek op de linker stapel legde. “Jij hebt nog iets te vertellen.”

Het volgende boek was dunner en de rug was gebroken. Hij bladerde vluchtig door de vergeelde bladzijden, schudde zijn hoofd en liet een kort grommend lachje horen.

“Jij...” bromde hij. “Jij hebt je beste tijd wel gehad.”

Hij legde het boek chagrijnig terzijde, in de richting van de stapel boeken die later naar de achterdeur zou verdwijnen.

Zijn hand lag ondertussen op de kat. Zijn vingers bewogen heen en weer zonder dat hij het leek te merken. Het zachte ronken van Meneer Charlie mengde zich met het knetteren van de haard en het ritselen van papier.

“Jij zou dit ook niet waarderen,” bromde hij.

“Te weinig structuur.”

En zo ging hij verder... boek na boek, soms fronsend en soms met een kleine glimlach.

“Te sentimenteel.”

“Te veel woorden.”

“Ah... jij, jou was ik bijna vergeten.”

Af en toe hield hij een exemplaar tegen het licht, alsof hij de ziel ervan wilde lezen. Meneer Charlie bewoog amper, behalve op momenten dat Oswald te bruusk een boek verplaatste.

De uren gleden voorbij zonder dat hij het merkte. Het licht veranderde en Oswalds bewegingen werden trager, zwaar van vermoeidheid. Maar elk boek werd door hem keurig bekeken, alsof hij de schrijvers zelf persoonlijk wilde verbeteren.

Toen de ochtend langzaam overging in de late namiddag en de kaars op zijn bureau al half was opgebrand, viel de sneeuw nog altijd stilletjes. Pas toen zijn maag begon te knorren, besepte hij dat hij het ontbijt nooit had opgevolgd met een andere maaltijd. Hij keek naar zijn zakhorloge. Te laat, zoals altijd. Hij zuchtte diep en wierp een blik naar de donkere keukenhoek waar zijn brood en boter lagen.

“Eten,” stamelde hij. “Altijd een storende onderbreking.”

Toch legde hij het boek dat hij net vasthield neer, tilde Meneer Charlie zachtjes op – die luid protesteerde – en zette hem naast de stoel. Met tegenzin stond Oswald op, schoof de stoel achteruit en liep richting de keuken.

“Na een kleine hap ga ik verder,” zei hij tegen niemand in het bijzonder.

In het achterkamertje van de winkel was het schemerig en kil. Alleen het licht van het haardvuur wierp een oranje gloed tot in de deuropening. De ruimte was smal en eenvoudig, met een tafeltje, een stoel en een kast vol borden die nooit volledig bij elkaar pasten.

Hij haalde een stuk brood tevoorschijn dat donker en stevig was van korst. Met een bot mes sneed hij een dikke snee af en smeerde er een klont boter op, die maar traag smolt in de koude van de kamer.

Naast het brood legde hij een stuk oude kaas neer, brokkelig en sterk van geur. Hij brak er een stukje van af en proefde langzaam.

“Nog te doen...” bromde hij met een lichte frons.

Hij at zwijgend verder, terwijl Meneer Charlie hem ondertussen gevolgd was. De kat keek loerend naar de kaas.

“Vergeet het maar!” mompelde Oswald.

Maar na een tijdje brak hij toch een stukje af en liet het onhandig op de grond vallen, alsof het de bedoeling was.

Het was een sober maal, maar het vulde de maag en gaf net genoeg energie. Hij dronk vlug nog een glas water en veegde zijn handen af aan een oude doek.

“Goed, weer aan het werk.” mompelde hij, terwijl hij terug keerde naar de winkel.

Het voelde alsof hij nauwelijks was weg geweest. Het zakhorloge tikte onverstoord verder en het haardvuur flakkerde net iets kleiner. Met een vermoeide zucht nam hij weer plaats achter zijn bureau. Meneer Charlie sprong behendig terug op zijn schoot, draaide een paar keer in het rond en ging liggen.

Oswald trok een nieuwe stapel boeken naar zich toe, legde zijn hand op het volgende werk... maar dit boek voelde anders aan. Zijn vingers rustten op een kaft die niet paste bij de rest. Het voelde koud. Hij trok het dichterbij naar zich toe en verstijfde. De zilveren kaft glansde onheilspellend. De gegraveerde poorten in de cirkel leken bijna te bewegen in het dansende schijnsel van het licht.

“Merkwaardig...” mompelde hij.

Geen titel. Geen schrijver. Geen drukkerij. Hij aarzelde... maar nieuwsgierigheid won. Met een trage beweging sloeg hij het boek open. Tot zijn grote verbazing was er geen tekst te zien, de eerste pagina's waren leeg. Maagdelijk perkament, zonder ook maar één spoor van inkt.

Oswald fronste, duwde zijn bril terug wat hoger op zijn neus en boog zich dichterbij het blad. Hij wist zeker dat hij dit boek nog niet eerder had gezien. Hij kende elke plank, elke kast, elke scheve toren. Niets kwam binnen zonder dat hij het wist, en toch lag dit boek nu hier. Zijn blik gleed naar het raam, naar de sneeuw die nu in een lichte schemering lag. Hij dacht terug aan de voetstappen van die ochtend en slikte.

De winkel die hij al heel zijn leven kende, voelde plots stiller. Het boek in zijn handen begon te trillen. Een zachte gloed steeg uit de pagina's op en verlichtte het bureau. Het licht scheen over de stapels werken en gleed verder langs de portretten achter hem.

“Wat krijgen we nu?” mompelde Oswald.

Maar toen klonk er plots een stem, die door heel de winkel galmde:

“Wie het licht vergeten is, moet reizen door de schaduwen.”

Zijn vingers verstijfden en het boek viel bijna uit zijn handen. Zijn hart klopte hard in zijn borst.

“Wie is daar...?” fluisterde hij.

Maar er kwam geen antwoord. Hij sloeg het boek dicht alsof hij een mond tot zwijgen bracht. Op datzelfde moment kwam een vreemde wind door de winkel. Eerst nauwelijks merkbaar, een fluistering langs de boekenruggen. Maar daarna werd het sterker. Oswald keek verward om zich heen.

“Luister...” zei hij, tegen het boek, de winkel of de stem.

“Ik ben niet iemand die graag – ”

De gloed laaide plots feller op en deed hem abrupt zwijgen.

De deur vloog open met een harde klap. Papieren, losse pagina's, vergeelde notities en vergeten brieven werden uit hun schuilplaatsen gerukt. Ze cirkelden om hem heen als een storm, een orkaan van verhalen die nooit verteld waren. Hij stak zijn armen uit en probeerde ze tegen te houden, te ordenen, te redden.

“Nee!” riep hij.

Maar de wind luisterde niet. De torens van boeken begonnen te kreunen. Het hout van de kasten barstte open. Papier werd schors. Inkt werd hars. De ruggen van de werken kromden zich en groeiden uit tot stammen. En ergens, diep onder de houten vloer, kraakte iets... alsof de wortels zich herinnerden wat ze ooit waren geweest. Hij draaide zich om en reikte naar zijn zakhorloge – een houvast in een wereld die uit elkaar viel. Het tikken was nog hoorbaar... maar het klonk heel ver weg.

De stapels boeken om hem heen zwollen op. Hun bladzijden ontploften in bladeren die fluisterden in een taal die hij niet kende. Ze verdwenen in een bladerdak dat het plafond opslokte en waar ooit smalle doorgangen tussen stoffige rijen waren, ontstonden nu kronkelende paden vol wortels en mos. De geur van oud papier mengde zich met die van natte aarde.

De wind gierde nu door de hele ruimte, rukte aan het gordijn van de etalage en sloeg het bord buiten wild tegen de gevel.

“Blijf!” riep hij tegen zijn boeken, tegen zijn winkel, tegen zichzelf.

“Blijf Alsjeblieft!”

Toen – Met een laatste knal brak het licht open over de hele ruimte.

De wind trok nog één keer rond en blies de laatste resten weg.

Plots viel er een ijzige stilte.

Oswald was uit zijn wereld gehaald. Geen knetterend haardvuur meer. Geen krakende vloer. Geen Meneer Charlie. Hij stond midden in een bos. Zijn armen nog half omhoog, alsof hij nog iets probeerde vast te houden dat allang verdwenen was.

De lucht was koel en er hing een lage mist tussen de stammen.

“Hallo?” riep hij, maar zijn stem verdween tussen de bomen.

Hij zette een stap achteruit, struikelde over een wortel en voelde zijn hart bonzen in zijn keel.

Alles wat vertrouwd was, was weggerukt. Zijn bureau, de portretten, het ritme van de dagen. Zelfs de geur van inkt en stof die hem altijd had gerustgesteld bestond hier niet.

Oswald mopperde zwaar en draaide langzaam om zijn as, zoekend naar iets herkenbaar... maar niets.

Zijn hand ging automatisch naar zijn zakhorloge, maar ook die liet hem in de steek. Geen getik. Geen beweging. De wijzers stonden stil.

“Nee, jij ook niet...” fluisterde hij.

Zijn blauwe ogen glansden koud achter zijn brilletje terwijl hij om zich heen keek. Naar de bomen die geen namen hadden. Naar de paden die nergens heen leken te leiden.

Waar was hij? En belangrijker... wat wachtte hier op hem?

Hij haalde diep adem, stopte het zakhorloge zorgvuldig terug in de borstzak van zijn gilet en zette een voorzichtige stap vooruit.

Toen nog één. En nog één.

En zo begon zijn tocht door het bos... niet wetende of hij door een droom liep, of aan de rand van een nachtmerrie stond.

HOOFDSTUK 3

DE GIDS UIT DE GROND

Oswald strompelde met voorzichtige passen door het schemerige woud. Hij verwachtte elk moment door de grond te zakken, maar het bos hield stand, en dat was niet geruststellend.

De bomen stonden dicht op elkaar, hun stammen krom en oud. Het leek alsof ze elkaar geheimen influisterden. Hun kruinen sloten de hemel af. Er was wel licht, maar het viel anders.

Het was geen dag en geen nacht.

“Wat heb ik gedaan...?” zei hij zacht.

Hij trok zijn hemd wat dichter om zich heen en snoof kort. Zijn vingers gleden langs de schors van een boom terwijl hij zich voortbewoog. Hij zag zichzelf weer zitten aan zijn bureau: het moment van aarzeling, de vreemde gloed tussen de pagina’s. Hij had beter moeten weten. Hij zuchtte diep, tastte naar zijn zakhorloge en klikte het open. Het koude metaal kalmeerde hem even, maar het stond nog altijd stil.

“Natuurlijk,” mompelde hij een beetje chagrijnig. “Zelfs de tijd werkt hier nog steeds niet mee.”

Hij liet het met een klap dichtvallen en borg het weer op.

“Dit is allemaal mijn schuld,” zei hij iets harder nu.

“Ik had dat boek moeten verbranden. Of gewoon... laten liggen.” Zijn pas versnelde niet, maar hield hetzelfde trage, bedachtzame ritme. Hij keek achter zich, maar het pad dat hij had genomen leek al verdwenen. Mist had zich tussen de bomen genesteld en maakte alles vaag en ongrijpbaar.

“Wat doe ik hier in hemelsnaam?” zei hij onrustig.

Hij duwde zijn brillette wat hoger op zijn neus en schopte tegen een wortel die in de weg lag. Het bos was stil. Te stil. Oswald bleef plots staan.

“Dit bevalt me niet,” zei hij zacht.

Een golf van eenzaamheid overspoelde hem. Alles was verdwenen. Toen plots – de grond kraakte voor zijn voeten. Hij verstijfde. Het geluid was zacht, aarzelend. De bladeren voor hem trilden en wortels bewogen. De bodem bolde op, als een borstkas die voor het eerst ademhaalde. Oswald zette een stap achteruit.

“Wat gebeurt er nu...?” zei hij verward.

De aarde spleet open en modder gleed opzij. Donkere klei borrelde omhoog, glanzend en zwaar. Het verspreidde een doordringende geur. Iets bewoog uit het gapende gat. Een hand, bedekt met modder greep zich vast aan de rand. Toen nog één, en met een krachtige ruk hees het wezen zich omhoog. Kleiklonten vielen van zijn schouders toen hij rechtop ging staan.

Het was een dwerg. Kort en breed – precies of de aarde zelf hem had geboetseerd. Zijn baard was wild en verstrengeld met groene slierten mos, zijn lange blonde haren hingen nat langs zijn gezicht. Zijn ogen brandden felgroen in het schemerlicht, niet vijandig, maar wachtend. Zijn neus was rond en stevig, onmiskenbaar aardappelachtig, alsof hij rechtstreeks uit een moestuin was opgestaan. Aan zijn zij hing een bijl, oud maar scherp.

Hij droeg een lange, veel te wijde jas die over de grond sleepte. Aan die jas hingen zakken, tientallen zakken. Grote, kleine, ronde, scheve – zeker honderd, volgepropt met geheimen waarvan Oswald niet wist of hij ze wel wilde kennen.

Oswald slikte en stond stokstijf toen het kleine gestalte voor hem stond. Hij had zich net verzoend met het idee dat hij een boek was binnengestapt, dat zijn winkel verdwenen was en dat hij zich nu in een bos bevond. Maar dit? Dit was het moment waarop zijn brein besloot dat de realiteit officieel haar ontslag had ingediend.

Een dwerg. Een echte, levende, snor- en baard dragende dwerg. Het wezen kuchte wat klei uit zijn mondhoek en veegde met zijn mouw wat modder van zijn gezicht. Hij keek Oswald aan... van zijn bril tot zijn laarzen.

“Eindelijk,” zei hij met een diepe stem.

Oswald kneept zijn ogen samen.

“Wat ben jij voor een nachtmerrie...?”